



Arrest

nr. 72 378 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter/rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Podujevo (Kosovo). U bent in het bezit van de Bosnische nationaliteit. U bent geboren in Podujevo en huwde toen u veertien jaar oud was met een Bosnische Roma, (S.S.). U vestigde zich in Bosnië. Aan het begin van de Bosnische oorlog (1992-1995) vluchtte u met uw gezin naar uw geboorteplaats, Podujevo. Tijdens de Kosovaarse oorlog stuurde uw man uw kinderen, behalve uw jongste zoon Ibrahim, terug naar Sarajevo zonder uw medeweten. Ze woonden vanaf dan bij de zus van uw echtgenoot. Uw echtgenoot werd een maand later meegenomen door etnische Albanezen die zeiden dat uw man moest meevechten met hen. U zag hem nooit terug. De personen die hem meenamen zeiden u dat ze hem vermoord hadden. Dit was echter niet het geval, uw man was kunnen ontsnappen naar Bosnië en werd er in 2001 vermoord door Kroaten. Etnische

Albanezen hebben u tijdens de Kosovaarse oorlog ook nog verkracht en met een metalen staaf geslagen. U bleef ook na de oorlog in Kosovo en zocht niet meer naar uw kinderen omdat u dacht dat ze vermoord waren. U had een inkomen doordat u goederen verkocht op de markt. In Kosovo werd u constant geslagen. U ging hiervoor vaak naar de politie waar u ook steeds geslagen, bespuwd en weggejaagd werd. U kon niet terecht bij de internationale autoriteiten omdat etnische Albanezen deze omsingelden zodat u er niet bij kon. Acht maanden voor uw vertrek naar België besloot u naar Prokuplje (Servië) te vertrekken. Ook daar werd u mishandeld. U vertrok naar België en kwam er aan op 4 augustus 2011. U diende een asielaanvraag in op dezelfde dag. Uw zoon, (S.D.) (O.V. 6.869.405) kwam korte tijd later aan in België en diende op 2 september 2011 een asielaanvraag in. Hij woonde sinds de Kosovaarse oorlog steeds in Bosnië u maar wist dit evenmin. Hij kwam terecht in hetzelfde opvangcentrum als u en jullie vonden er elkaar terug. U noch hij wisten van elkaar dat jullie in België zaten. Uw zoon gaf u uw Bosnische identiteitskaart die hij voor u ging afhalen in Sarajevo. U was officieel gehuwd met uw overleden man maar wist dit niet. U bent in het bezit van een Bosnische identiteitskaart afgegeven op 5 mei 2011 te Sarajevo, een kopie van uw geboorteakte afgegeven op 4 juni 1980 en de overlijdensakte van uw echtgenoot, (S.S.), afgegeven op 13 juli 2011.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient opgemerkt te worden dat aan uw bewering als zou u na de Bosnische oorlog (1992-1995) naar de gemeente Podujevo (Kosovo) gevlucht zijn, en er verbleven hebben tot acht maanden voor uw vertrek naar België helemaal geen geloof gehecht kan worden. Vooreerst blijkt uit uw Bosnische identiteitskaart afgegeven in 2011 die u tijdens het gehoor op het CGVS voorlegde dat u in het bezit bent van de Bosnische nationaliteit en geregistreerd staat op een adres in Sarajevo. U verklaarde over deze identiteitskaart dat uw zoon, die u hier in België in het opvangcentrum teruggevonden zou hebben na hem meer dan tien jaar niet gezien te hebben, deze kaart voor u afhaalde in Sarajevo en een foto die hij nog in zijn portefeuille had hiervoor gebruikte (CGVS, p.10). Aan deze verklaring kan absoluut geen geloof gehecht worden. Ook het feit dat u niet in staat bent enig Kosovaars identiteitsdocument voor te leggen noopt ertoe te twifelen aan uw vermeend verblijf in Kosovo na de Bosnische oorlog. Uw kennis over de Kosovaarse oorlog, die u meegemaakt zou hebben, is verder ook onbestaande (CGVS, p. 4). Zo wist u niet hoe het etnisch Albanese leger heette. De afkorting UCK zei u niets terwijl dit alom bekend etnisch Albanees bevrijdingsleger eind jaren negentig in Kosovo streed voor de onafhankelijkheid van Kosovo en in die hoedanigheid vele slachtoffers maakte. U verklaarde ook verkeerdelijk dat de Kosovaarse oorlog begon in Pristina, terwijl deze een aanvang nam in de Drenica regio. Toen u geconfronteerd werd met de naam Adem Jashari verklaarde u dat hij president is van de Albanezen. U wist ook niet of hij nog in leven is. De moord op de UCK leider Adem Jashari en zijn familie was nochtans een belangrijke gebeurtenis in de escalatie van geweld aan het begin van de Kosovaarse oorlog. U kon ook geen namen noemen van bekende Albanezen uit de periode van de Kosovaarse oorlog en wist niet te vertellen wanneer de bombardementen van de NAVO precies begonnen in Kosovo. Ook aan uw verblijf na de Kosovaarse oorlog in Kosovo kan geen geloof gehecht worden (CGVS, p. 4-5). Zo wist u niet te vertellen welke internationale autoriteiten in Kosovo aanwezig waren na de oorlog. U wist niet wat UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo), KFOR (Kosovo Force) of EULEX (European Union Rule of Law Mission die sinds december 2008 in Kosovo de taken van de UNMIK-politie overnam) waren (CGVS, p. 6). Deze internationale organisaties spelen nochtans reeds geruime tijd een voorname rol in het dagelijkse leven in Kosovo. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat, indien u daadwerkelijk tot acht maanden voor uw vertrek naar België in Kosovo verbleef, deze organisaties niet zou kennen. U vermeldde in dit verband overigens dat in Kosovo de organisatie UNPROFOR aanwezig geweest zou zijn (CGVS, p. 10). UNPROFOR (United Nations Protection Force) was echter een VN-vredesmacht in Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Macedonië. Het werd opgericht in februari 1992 en opgedoekt in maart 1995. UNPROFOR is nooit actief geweest in Kosovo. Ten slotte antwoordde u verkeerdelijk dat Kosovo onafhankelijk is sinds 'de mensen er weggetrokken zijn' (CGVS, p. 6). Kosovo werd onafhankelijk op 17 februari 2008. Dit werd gevierd met feestelijkheden waardoor dit evenement maar moeilijk voorbij gegaan kan zijn aan iemand die op dat moment in Kosovo verbleef. Daarnaast slaagde u er niet in om details te geven over uw verblijfplaats in Prokuplje, hoewel u daar gedurende acht maanden zou gewoond hebben. Zo wist u niet wat uw adres was en in welke wijk u woonde (CGVS, p. 4). U slaagde er ook niet in een dorp of een wijk in de gemeente Prokuplje op te noemen en wist niet welke rivier er door Prokuplje stroomde (CGVS, p. 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u beschikt over een Bosnische identiteitskaart met domicilieadres in Novi Grad (Sarajevo). Er kan dan ook vermoed worden dat u uw permanente verblijfplaats had in Bosnië, tevens uw land van nationaliteit. U verklaarde in Bosnië te vrezen voor uw

leven omdat uw zoon er bedreigd werd (CGVS, p. 16). Ten aanzien van uw zoon werd echter een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw moeder in Kosovo woonde en dat u haar pas hier in België heeft teruggevonden (CGVS, p. 7 en 8). U voegde toe dat uw moeder in Kosovo door etnische Albanezen werd mishandeld en verkracht. Gevraagd hoe het komt dat uw moeder beschikt over een Bosnische identiteitskaart antwoordde u dat uw moeder gek is en dat uw tante dit document voor haar heeft afgehaald in Bosnië, zonder dat uw moeder (die in Kosovo verbleef) hiervan op de hoogte was (CGVS, p. 7 en 8). Bovenstaande uitleg houdt echter helemaal geen steek. Bovendien dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw moeder een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde recent verblijf in Kosovo. Bovenstaande zet dan ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen (vastgehouden, mishandeld en bestolen door criminelen uit de Sandzak regio) louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard zijn (CGVS, p. 12-15). Deze ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde in dit verband immers zelf dat uw belagers handelen uit jaloezie omdat u veel geld verdiende en een wagen kon kopen (CGVS, p. 9, 13 en 14). U stelde weliswaar dat ook uw Roma afkomst een rol speelde, doch u haalde geen concrete feiten of elementen aan om deze bewering te staven (CGVS, p. 13 en 14). In dit verband kan er bovendien nog opgemerkt worden dat het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw belagers in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u drie dagen nadat u ontsnapt was aan uw belagers het voorval ging melden bij de politie. U beweerde dat u na het verlaten van het politiebureau door het raam keek en zag hoe de politiemannen het proces verbaal verscheurden (CGVS, p. 15). U verklaarde eveneens dat de daders (die nochtans niet uit Bosnië afkomstig zijn maar uit de Sandzak regio in Servië) banden hadden met de politie. U zou hen handen hebben zien schudden en op café gaan met de politie. U stelde ook dat Roma zigeuners niet geholpen worden door de politie, eveneens een loutere bewering die u niet staafde aan de hand van concrete voorbeelden of gegevens (CGVS, p. 16). U ging het feit dat de politie uw klacht verscheurde echter niet hogerop aanklagen omdat u niet durfde (CGVS, p. 15). Evenmin wendde u zich tot een ander politiebureau omdat u meent dat u toch opnieuw zou worden doorverwezen naar het politiekantoor van uw wijk (CGVS, p. 16). Deze verklaring volstaat niet. Internationale bescherming kan pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat, hoewel er binnen de Bosnische politie cruciale hervormingen noodzakelijk zijn, de politie erin slaagt om een hoog percentage van de bij haar aangekaarte misdrijven op te lossen. Hiervoor wordt ze op vlak van dagelijkse ordehandhaving en de bestrijding van de georganiseerde misdaad en de wijdverbreide corruptie geadviseerd door de European Union Police Mission (EUPM). De afgelopen jaren stelt de EUPM een gestage vooruitgang vast inzake de samenwerking, communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en tussen de politiediensten en het vervolgingsapparaat.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens dat, voor het geval dat de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt ondermeer uit het feit dat de burger die een klacht over het optreden van de politie heeft terecht kan bij het Public Complaint Bureau. Deze dienst brengt de ingediende klachten over naar de zogenaamde PSU's (Professional Standards Units) die functioneren als interne onderzoekseenheden binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken van de beide entiteiten (Servische Republiek, Moslim-Kroatische Federatie) en in het Brcko District. Het Public Complaint Bureau superviseert tevens het door de PSU's gevoerde onderzoek. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten in verband met politiewangedrag in te

stellen en politiemensen te straffen. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. Voorts kan elke Bosniër met een klacht terecht bij de Ombudsman, die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgt. Ten slotte zijn er in Bosnië-Herzegovina verschillende NGO's actief die een belangrijke rol spelen bij het verdedigen van de mensenrechten. Zo beschikt de NGO Vaša Prava BiH over een netwerk van zestien rechtsbijstandkantoren en zestig mobiele teams en verleent ze gratis rechtsbijstand. Haar activiteiten gaan van het publiceren van brochures tot het aanhangig maken van specifieke zaken bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Daarnaast speelt ook het Helsinki Committee for Human Rights in beide Bosnische deelentiteiten een sleutelrol. Ze doet dit door middel van het verspreiden van informatie, het aanklagen van wantoestanden, de publicatie van rapporten en het organiseren van debatten, en rechtsbijstand. Ik meen dan ook dat in Bosnië-Herzegovina anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Bosnië zou kunnen vestigen om problemen te vermijden. U verklaarde dat u zich meer gerespecteerd voelde door Serviërs en dat u zich dan ook in het Servische gedeelte van Sarajevo zou kunnen vestigen maar dat u er geen huis kon betalen (CGVS, p. 15). Dit is echter een motief van louter socio-economische aard dat op zich geen verband houdt met de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen uw identiteitsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden."

Uw Bosnische identiteitskaart zet, zoals reeds werd vermeld, de geloofwaardigheid van uw verblijf in Kosovo en in Servië voor uw vertrek naar België nog verder op de helling. De kopie van uw geboorteakte dd. 1980 bevestigt dat u geboren bent in Kosovo, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat u er daadwerkelijk heeft gewoond. De overlijdensakte van uw echtgenoot wijzigt niets aan bovenstaande beslissing. Dat hij vermoord zou zijn door Kroaten blijkt niet uit dit document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer gesteld in artikel 62 vreemdelingenwet alsook bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat haar asielrelaas coherent en plausibel is en dat ze weinig weet over de oorlog in Kosovo hier geen afbreuk aan doet. Verzoekster had geen interesse in de Kosovaarse oorlog. Verzoekster is geboren in Bosnië en heeft daar haar jeugd doorgebracht. Het is niet omdat verzoekster een Bosnische identiteitskaart heeft dat geen geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen inzake haar verblijf in Kosovo en Servië. Verzoekster stelt omdat ze tot de Roma-bevolkingsgroep behoorde, ze telkenmale werd mishandeld, geslagen en gediscrimineerd.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 3 EVRM. Ze verwijst naar de slechte sociale en economische basisrechten.

In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis vreemdelingenwet.

2.1.2. De drie middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.1.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.1.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

2.1.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.6. Waar verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft, dient te worden vastgesteld dat zij een recente Bosnische identiteitskaart bijbrengt, die geldig is tot 5 mei 2021. Dienvolgens kan, daargelaten de ongeloofwaardigheid van haar verblijf in Kosovo, niet worden aangenomen dat zij de Kosovaarse nationaliteit heeft.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, § 87). Verzoeksters relaas dient derhalve te worden beoordeeld ten aanzien van het land van haar nationaliteit, te dezen Bosnië.

2.1.7. Verzoekster voert aan dat zij vrees voor vervolging koestert omwille van de gebeurtenissen die haar zoon overkwamen in Bosnië (gehoor CGVS, p.16).

De asielaanvraag van verzoeksters zoon werd verworpen door de verweerder en diens beroep is bij de Raad gekend onder dossiernummer 82 145.

Ten aanzien van verzoeksters zoon oordeelde de Raad bij arrest nr. 72 377 van 21 december 2011 als volgt:

"(...) De bestreden beslissing heeft omstandig en terecht gemotiveerd om welke reden de door verzoeker aangehaalde problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn daar de grondslag van deze problemen zich situeert in de problemen bij de terugbetaling van een geldsom. De bewering van verzoeker dat hij vervolgd zou zijn omwille van zijn Roma-origine stemt bovendien niet overeen met verzoekers verklaringen voor het CGVS waaruit blijkt dat zijn belagers handelden uit jaloezie omdat verzoeker een succesvol leven had (CGVS, p.13). Hieruit kan niet worden afgeleid dat deze criminelen verzoeker bedreigden omwille van zijn etnische origine.

Daarenboven dient zich de vraag aan waarom de politie de moeite zou doen om verzoekers relaas en klacht te noteren om deze alsnog, wanneer verzoeker het kantoor verliet, al te verscheuren (cf. CGVS, p.15).

Waar verzoeker beweert dat hij omwille van zijn Roma-origine niet zou zijn geholpen door de politie, stelt verweerder terecht vast dat verzoeker zich louter beperkt tot de herhaling van zijn eerdere verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is in casu echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De loutere verwijzing naar de socio-economische situatie van de Roma is te dezen niet dienstig en kan, gelet op de informatie in het dossier, daarenboven niet aanzien worden als een schending van artikel 3 EVRM.

(...)

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd; derhalve wordt ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.1.6. Verzoeker voert geen elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

In de mate dat verzoekster haar vrees baseert op het relaas van haar zoon, dient deze vrees derhalve als ongegrond te worden beoordeeld.

Verzoekster omschrijft in het verzoekschrift niet waarom zij een vrees voor vervolging ten aanzien van de Bosnische autoriteiten dient te hebben. De loutere verwijzing naar de socio-economische situatie van de Roma is te dezen niet dienstig en kan, gelet op de informatie in het dossier, daarenboven niet aanzien worden als een schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft betrekking op een aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden. Deze aanvragen behoren echter niet tot de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en kunnen derhalve ook niet het voorwerp uitmaken van het beroep bij de Raad waar deze in het kader van haar bevoegdheid in volle rechtsmacht oordeelt over een beslissing van de commissaris-generaal. Het derde middel mist juridische grondslag.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.8. Verzoekster voert geen elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS